

DANMARKS RADIO
TV-Underholdningsafdelingen
TV-Byen 2860 Søborg
Tlf. 01 – 67 12 33

MATADOR

efter idé af Lise Nørgaard

9. episode
"HEN TIL KOMMODEN"
Manuskript: Paul Hammerich
Prod.nr. 53.699 – 4 – 2

1935

Instruktør: Erik Balling

C 1

Port til lille hus i en sidegade i Korsbæk.
Et af dem med to bittesmå lejligheder på hver side af en entre. Røde og Agnes kommer gående, standser, da de ser nummeret på huset.

RØDE: Det er her - - det er det hun har arvet efter sin moster.

AGNES: Det er da pænt – kan vi gå ind.

RØDE: (går ind i porten) Nej hun kommer med nøglen – du er nok klar over, at her er lokum.

AGNES: (følger efter) Pyt med det – det har vi også hjemme.

RØDE: (drillende) Men nu er du jo vænnet til vandkloset hos bankdirektøren.

AGNES: Du skal se – jeg bliver nok vænnet fra igen.

RØDE: Ja tænk, nu står du ved dit livs valg – mig – eller træk og slip.

AGNES: Åhrrr – (ser ud på gaden) – er det ikke fru Larsen.?

Katrine kommer gående, tager en nøgle op af tasken.

KATRINE: Er det de unge mennesker – Agnes og Lauritz Jensen – er det ikke sådan.?

Røde og Agnes hilser. Katrine trykker dem i hånden, åbner derefter døren.

KATRINE: (på vej ind) Da jeg arvede det, fik Larsen ellers planer – om at flytte til byen – men vi blir, hvor vi er.

AGNES: Her kan han da heller ikke ha grisene.

C 2

Lejligheden.

Katrine åbner døren til en lille stue. Pæn, med kakkelovn og små ruder.

KATRINE: Grisehandlen – det kan være lige meget efter vi fik svinekort – det er mere - - at vi ikke skal væk fra landet – hva sku vi det for.

AGNES: Det er da en pæn stue.

KATRINE: Ja, det er nok det bedste – så er der et kammer til at sove i.

Åbner en dør fra stuen. Agnes og Røde kigger ind i sovekammeret.

KATRINE: Ja, stort er det ikke, men I er jo unge mennesker – køkkenet er heller ikke meget – men moster fik da lagt vand ind – med pumpe.

RØDE: (peger mod entreen) Hvem bor i den anden lejlighed?

KATRINE: Han er sømand og næsten aldrig hjemme – ham får I ikke noget spræl med – konen er død.

AGNES: Her kan blive pænt – Lauritz har allerede et bord og nogle stole på sit værelse – og jeg har min kommode – den skal stå der (peger på væggen)– men hva' koster den, fru Larsen.?

KATRINE: Styrmanden derinde gir 25 kroner om måneden.

RØDE: Av...

KATRINE: Nu har vi jo givet ejendommen en overhaling og kakkelovnen er helt ny – og der er en baghave, hvor I kan holde høns – hvis I vil se.

Agnes går igen hen og åbner døren til kammeret, ser sig om, kigger ud ad vinduet.

RØDE: Det er en femtedel af, hvad jeg tjener.

AGNES: Jeg kan måske få rengøring i banken – herren har sagt..

RØDE: Til 45 øre i timen – ja.

KATRINE: I skal få den for 20 kroner om måneden – jeg er jo kommet gratis til den.

AGNES: Åh fru Larsen – må vi – så får vi også råd til en buffet, Lauritz – (peger) der.

RØDE: Du glemmer, jeg har en reol.

AGNES: Reol – nej Lauritz, vi skal da ikke fylde stuen med alt det – det kan da stå i kasser på loftet - - tryksagerne og opråbene – porcelænet – det er da vigtigere.

C 3

Katrine nikker til hende, da hun ser Røde stå lidt forstemt ved vinduet. Agnes går kærligt hen til ham.

AGNES: Det kan osse vente Lauritz – med buffeten, reolen kan godt være der.

RØDE: Selvfølgelig kan den være der – nu må jeg gå fru Larsen – men du har tid, ikke Agnes.?

AGNES: Du vil da ikke gå – NU.?

RØDE: Jeg skal til møde.

AGNES: Åhrrr – dine møder!

KATRINE: La ham springe – man skal aldrig dølle sit mandfolk, men gi' ham et langt tøj – så hiter han altid hjem igen.

AGNES: Det er partiet – det er ikke til at hamle op med.

KATRINE: Dine frikadeller er forhåbentlig bedre.

Aller ler af Katrines replik.

AGNES: De holder bare flere og flere møder.

RØDE: Der bliver også mere og mere at holde møde om – kammeraterne i Tyskland bliver jaget som hunde – og det varer ikke længe – så sker der også noget i Spanien.

AGNES: Spanien – det er da så langt væk, Lauritz.

Røde rækker hånden frem. Agnes ser stadig let skuffet ud. Katrine observerer det.

RØDE: Farvel, fru Larsen.

AGNES: Og du har hverken set kælderen eller skuret.

Røde gør tegn med hånden for at forsvinde.

C 4

Katrine mod Agnes, der er tavs.

KATRINE: Vaskekælderen og viktualierummet – der skal han jo heller ikke ned.

Gør tegn til Agnes, at de skal i kælderen. Røde er forsvundet.

KATRINE: Det er denne vej – der er en helt ny gruekedel.

C 5

Udkanten af byen.

Mads, Kristen og en arkitekt på byggepladsen omkring Mads fabrik.

MADS: Ja, så kan vi altså se en ende på det.

KRISTEN: Det er en ordentlig mundfuld.

Mads vender sig mod arkitekten, smiler.

MADS: Det var min bankdirektør, der talte.

Arkitekten og Kristen smiler til hinanden.

KRISTEN: Ja – Omegnsbanken har aldrig før haft så mange penge ude - - og jeg tror ikke, at Korsbæk bank nogensinde har engageret sig så stærkt.

MADS: Nej – dristighed har jo aldrig været deres stærke side.

De forlader byggepladsen.

C 6

Mads, arkitekten og Kristen står nu med ryggen til bagsiden af nogle gamle huse. Helst en gammel købmandsgård. Misse kommer kørende med fru Fernando Møghe. Standser ekvipagen et stykke fra de tre herrer, der stadig står og snakker og peger.

FRU MØGHE: Det var ikke her.

Misse peger mod husene (købmandsgården)

MISSE: Jo lille mor, vi boede jo derinde.

FRU MØGHE: Der, hvor vi boede, var der udsigt til banen.

Misse peger mod Mads område.

MISSE: Jamen banen går dernede, lille mor.

FRU MØGHE: Hvorfor kan man så ikke se den?

Misse ordner draperierne om den gamle dame.

MISSE: Fordi nu ligger der den der bygning. Som ejes af de herrer.

FRU MØGHE: Gå hen og sig, at den kan de godt se og få fjernet – omgående.

MISSE: Jamen lille mor.

C 7

Mads og Kristen vinker farvel til arkitekten, der går tilbage til byggepladsen. Mads og

Kristen går hen mod Mads bil, der står parkeret. De passerer fru Møghe, der truer med stokken.

FRU MØGHE: Ka De så se at få det væk!

MADS: Hvilket frue?

FRU MØGHE: Det grimme skrummel.

MADS: Skrumlet frue – lader sig desværre ikke flytte.

Fru Møghe peger anklagende mod byggeriet.

FRU MØGHE: Der skal Fernandos anlæg ligge – som skrevet står.

MADS: Damerne må undskylde – men det kender jeg ikke noget til – desværre.

Mads og Kristen letter på hatten og passerer. Fru Møghe råber efter dem.

FRU MØGHE: Jamen det skal han komme til..

C 8

Misse står rådvild og ser efter herrerne. Spjætter, da moderen kommanderer.

FRU MØGHE: Kør!

MISSE: Ja, nu kører vi hjem lille mor...

FRU MØGHE: Jeg skal ikke hjem – jeg skal i banken.

C 9

Mads standser ved bilen – ser et øjeblik efter Møgheerne – ryster så på hovedet og sætter sig ind.

C 10

Korsbæk Bank.

Personalet i arbejde. Pludselig ser alle med himmelvendte øjne mod døren.

C 11

Døren.

Fru Møghe ind, vifter Misses assisterende arm væk. Skrider frem i lokalet. Stein iler til.

STEIN: Fru Fernando Møghe – hvilken ære – hvormed..?

Fru Møghe vifter også ham af, skrider videre frem mod Varnæs kontor.

FRU MØGHE: Hvor er Hans Christian?

Stein prøver at dysse hende ned.

STEIN: Direktøren har møde i sit kontor – det varer...

Fru Møghe skrider videre.

C 12

Varnæs kontor:

Foran Varnæs sidder Skjold Hansen, der sætter en rød postkassesparebøsse på bordet.

SKJOLD HANSEN: Sådan en sparebøsse har jeg haft siden jeg var syv år.

VARNÆS: Ja, det har jo altid været bankens sparebøsse – til børnene.

SKJOLD HANSEN: Vil De se Omegnsbankens?

C 13

Skjold Hansen griber fra sin rummelige mappe Omegnsbankens sparebøsse, der er smartere. Vi kender den allerede. Skjold Hansen dunker den ned i Varnæs mahogni-skrivebord.

C 14

Varnæs ansigt fortrækker sig nervøst ved hvert dunk.

SKJOLD HANSEN: Hvorfor (dunk) – tror De, hr. bankdirektør (dunk) – at alle Korsbæks unger er begyndt at lægge deres fem og tiører på den anden side af gaden – hvorfor (dunk)

*FRU MØGHES stemme:
Hans Christian!*

Begge herrer vender sig.

C 15

Fru Møghe står i døren. Skrider frem i lokalet. Bag hende Misse og Stein i vildrede.

C 16

Varnæs springer op.

VARNÆS: (ikke uden lettelse) Jamen tante Møghe – hvad skylder jeg æren.?

FRU MØGHE: Sæt dig!

Ser Skjold Hansen, der sidder i den stol, hun havde tænkt sig at indtage.

FRU MØGHE: Er det et nyt bankbud?

Misse vimser forlegen rundt.

MISSE: Nej. Det er jo sagfører Skjold Hansen, mor.

C 17

Stein har bragt fru Møghe til sæde. Man kan se, han glæder sig til at gå ud og aflevere den om bankbudet.

FRU MØGHE: Jeg vil i boksen, Hans Christian.

VARNÆS: Skal du have nogle af dine smykker hjem igen?

FRU MØGHE: Jeg vil se, hvad skrevet står.

VARNÆS: Om hvad, tante Møghe?

FRU MØGHE: Om Fernandos anlæg.

VARNÆS: Anlæg – for hvad.?

MISSE: Mor mener – den lille park, far ville have udlagt mellem købmandsgården og banen for at bevare udsigten.

VARNÆS: Det er vist før min tid..

FRU MØGHE: Det blev skrevet, da Fernando solgte til byen

Skjold Hansen følger samtalen med et halvt øre. Endnu.

VARNÆS: Jamen så står det der sikkert endnu, tante Møghe.

MISSE: Jamen det, mor er så ked af, er at nu ligger der en stor bygning..

VARNÆS: Mener du hr. Skjerns ny fabrik? Er det der?

C 18

Skjold Hansen bliver pludselig opmærksom, slår ørerne ud.

FRU MØGHE: Ja, den skal rives ned igen.

VARNÆS: Det bliver nok ikke så let, tante Møghe.

FRU MØGHE: Jeg har mit papir, det ligger i boxen – de lovede osse en buste af Fernando.

C 19

Varnæs bliver pludselig opmærksom på, at Skjold Hansen stadig sidder der. Vender sig mod ham.

VARNÆS: Det her tager vist lidt tid – men vi var vist også færdige – så hvis De hellere..

SKJOLD HANSEN: Jeg lytter med interesse.

C 20

Skjold Hansen læner sig frem mod fru Møghe, med belagt stemme.

SKJOLD HANSEN: Vil det sige, at Deres mand fik tinglyst en klausul på grunden, da han solgte den til kommunen?

FRU MØGHE: Der er skrevet et papir.

SKJOLD HANSEN: På den grund, som kommunen for et år siden solgte til Mads Skjern.?

FRU MØGHE: De kunne ikke sælge Fernandos grund.

VARNÆS: Solgt er den i hvert fald.

SKJOLD HANSEN: Hvorfor hjælper vi ikke fru Fernando Møghe med at finde det notat – i boxen.?

C 21

Varnæs dagligstue. (samme tid)

Maude sidder med en skitseblok og et stykke tegnekul. Slår nogle streger, ser kritisk på dem, river arket af, krøller det sammen. Det banker på døren.

MAUDE: Ja..

C 22

Agnes står i døren. Kommer frem i stuen. Maude ser spørgende på hende.

AGNES: Ja så er det altså – at jeg kommer til at sige op – til den første.

MAUDE: Jamen Agnes – er der noget?

AGNES: Ikke andet, end at jeg skal giftes.

MAUDE: Giftes – allerede – hvor gammel er De da, Agnes.?

AGNES: Jeg er 24.

MAUDE: Men de har jo kun været forlovet i..?

AGNES: Over to år – og nu har vi fået en lejlighed – ved Branddammen.

MAUDE: Vi har jo ellers været så glade for Dem – og børnene – de kommer sandelig til at savne Dem – nu de heller ikke har min søster – er det nu rigtig vel betænkt, Agnes.?

AGNES: Man vil jo gerne ha sit eget – osse børn – men fruén kan altid sende bud efter mig, hvis der er noget.

MAUDE: Det bliver jo aldrig helt det samme – hvor længe har De været her.?

AGNES: Lige syv år til november – det osse lang tid.

MAUDE: Tænk på Laura – hun har været her i dette hus i – det er vist 18 år.

AGNES: (fniser) Ja – men det sku jo nødig være sådan..

MAUDE: At hvad – Agnes?

AGNES: Ja undskyld – men at Ulrik og Regitze en skønne dag sidder og spiller Ludo om mig..

MAUDE: Ludo..?

C 23

Varnæs kontor.

På bordet ligger tante Møghe's papirer. Varnæs roder i dem. Ivrigt fulgt af Skjold Hansen, fru Møghe's og Misses øjne.

VARNÆS: Det må vist være det her – fra 1898 – (citerer) ”Heste og kornhandler Fernando Møghe afstår matrikel nr. 28 b, c og e – samt matrikel nr. 29, c, d, e, f, g, h, i alt halvanden tønde land til Korsbæk by med den klausul, at arealet udlægges til et anlæg til bevarelse af udsigten til banen fra købmandsgårdens beboelseshus” – ja det er jo ellers revet ned for længst – beboelseshuset.

MISSE: Ja det var jo så forsømt – og dyrt at varme op – vi frøs jo altid, lille mor.

Telefonen ringer. Varnæs tager den.

VARNÆS: Undskyld – ja – ja Maude – har hun det – jamen jorden forgår da ikke af den grund – ja, jeg har meget travlt i øjeblikket - - sikke noget sludder – der er masser af stuepiger - - Maude, det må vente til jeg kommer hjem – jeg må slutte – ja, det er et møde – farvel min ven – (mod de andre) Det var Maude – stuepigen skal giftes.

SKJOLD HANSEN: Så skal hun vel ha en unge – (tilbage til sagen, peger mod papiret) det notat, er det tinglyst?

VARNÆS: Det må de jo vide på Rådhuset – her er en fodnote, hvoraf det fremgår, at der ligger et lignende notat hos køberen – Korsbæk by, der er forpligtet til at svare dig 100 kroner pr. måned, så længe du lever – derefter Misse indtil hendes død. – Får I stadig de penge.?

MISSE: Ja, de kommer hver den første.

SKJOLD HANSEN: Det her – det er meget mystisk.

Vender sig galant mod fru Møghe, emsig og fuld af anelser.

SKJOLD HANSEN: Frue, hvis De vil betro mig at undersøge sagen på Rådhuset.?

C 24

Fru Møghe ser på Varnæs. Hentyder til Skjold Hansen.

FRU MØGHE: Hvad forstand har han på det?

MISSE: Hr. Skjold Hansen er sagfører, lille mor.

FRU MØGHE: Nå – så er han ikke bankbud?

VARNÆS: Er det ikke for megen ulejlighed, hr. Skjold Hansen, som gudsøn af tante Møghe kunne jeg da...

C 25

Skjold Hansen har allerede taget papirerne til sig.

SKJOLD HANSEN: Det skal være mig en sand fornøjelse – (direkte til Varnæs) – jeg skal sige Dem, jeg tror vi har fat i noget, vi kan bruge – mod dem..

FRU MØGHE: Hvad er det, han mumler om?

VARNÆS: Om at det hele nok skal ordne sig, tante Møghe.

Hentyder igen til Skjold Hansen, mens hun henvender sig direkte til Varnæs.

FRU MØGHE: Ja, bare han sørger for, at det skrummel bliver revet ned.

C 26

Varnæs køkken.

Aften. Laura, Agnes, Gudrun. Efter middag. Gudrun sidder med en kop kaffe og et stykke kage, Laura er ved at save en halv gris ud. Agnes bærer stykkerne ud til fadeburet.

LAURA: Hvad sir du det er for en forening?

GUDRUN: Kvindeligt Husarbejderforbund.

LAURA: (misbilligende) Kvindeligt Husarbejderforbund – ja, så sku man høre det med. Har du ikke nok i at rende rundt med socialdemokraterne – og hvad siger dit herskab så til det.?

GUDRUN: Det blander de sig da ikke i.

AGNES: Hvis bare Gudrun ellers passer sit arbejde.

LAURA: Det sku fru en og bankdirektøren lige høre. Ikke nok med at Agnes har en slags kosak siddende på hokassen – Han er et mandfolk...

AGNES: Ja bestemt.

LAURA: Og af mandfolk kan man vente hvad som helst, men nu skal vi osse til at ha' kvindelige fredsforstyrre.

AGNES: Gudrun sidder da lisså stille.

LAURA: Men det kommer vel af at tjene hos folk, der ikke er noget rigtigt herskab.

GUDRUN: Nåhhh – hr. og fru Skjern er da flinke nok – min fru har i hvert fald ingen bacilleanfald.

LAURA: Agnes skal vare sin mund om, hvad der sker her i huset – det er måske godt det samme, at hun snart skal herfra – (slår om i tonen) Hvem syr gardinerne?

Laura sætter sig. Agnes skænker kaffe til den alle sammen.

AGNES: Gudrun skaffer stoffet billigt ovre fra Skjern – og Laura – så hjælper du mig – ikke?

LAURA: Ja, måske – med mindre de bliver røde.

C 27

Pigerne griner sammen.

AGNES: Senere skal jeg selv ha' en symaskine.

GUDRUN: La' vær!

AGNES: Hvorfor det – alt det, jeg så kan lave.

GUDRUN: Jo mere du køber af sådan noget – jo mere skal du lave. Nu skal du selv til at lave mad, og vaske og skure lokum og sværte

ovn og fyre i komfur og vaske trappe og alting – og skure guller..

AGNES: Ja, men det er jo mit eget.

GUDRUN: Og du får vel osse en masse unger.

AGNES: Det ska man da ha'

GUDRUN: Fra den første når Røde slæber din kommode ud, og ned til Branddammen, så får du aldrig mere en ordentlig fridag – bare arbejde – hele tiden.

AGNES: Det er da ikke arbejde – når det er ens eget.

LAURA: Hva' er det så?

AGNES: Så er det det rigtige liv.

C 28

Varnæs kontor.

Skjold Hansen går op og ned ad gulvet. Varnæs sidder ned.

VARNÆS: Tinglyst er det altså ikke.

SKJOLD HANSEN: Nej, det fremgår af tinglysningsbogen – det kan være en forglemmelse – fra dengang.

VARNÆS: Ja i 1894 var et ord vel et ord – og hvis det var nedfældet.

SKJOLD HANSEN: Ja, men det er det interessante – på Rådhuset er notatet forsvundet.

VARNÆS: Ja, men det må da have været påhæftet skødet – de må da have set det, da arealet blev solgt.

SKJOLD HANSEN: Det hævder byrådssekretær Godtfred Lund, at det ikke var – og borgmesteren er senil – Godtfred Lund, var han ikke kunde her i banken.?

VARNÆS: Jo – til De satte tommelskruerne på ham – så gik han til Omegnsbanken.

SKJOLD HANSEN: Og hvad skete der så med hans konti i denne bank?

VARNÆS: (trykker 3 gange på knappen) det ved Stein. Hans konti, det var vist snarere gæld.

SKJOLD HANSEN: Og uindfriede veksler, så vidt jeg husker. Det skulle sgu ikke undre mig...

VARNÆS: Stop nu lidt, hr. Skjold Hansen. De kan ikke antyde at – ja, hr. Stein.

C 29

Stein står i døren. Skjold Hansen tager over.

SKJOLD HANSEN: Hr. Stein – kan De erindre, hvornår byrådssekretær Lund ophørte med at være kunde her i banken?

STEIN: Ja, det var jo en umiddelbar følge af den – øh – nye praksis. Det var lad mig se – omkring jul og nytår 1933 – 34...

SKJOLD HANSEN: ..Og det var i 34, arealet blev solgt til Mads Skjern...

STEIN: Sagføreren mener...

VARNÆS: Det ene behøver ikke at have forbindelse med hinanden – det er utænkeligt – at Lund...

SKJOLD HANSEN: Intet er utænkeligt – for mig, det er forskellen på os to. – (mod Stein) ..Hvor stort et beløb var Godtfred Lund i stand til at udrede – dengang.?

STEIN: Helt nøje erindrer jeg det ikke, men det lå på omkring en – lad mig se – det skal nok have været en 3-4000 kr.

SKJOLD HANSEN: En byrådssekretærs årsgage – hvorfra tror De, en forgældet byrådssekretær kan få fat i det beløb.?

C 30

Stein er utilpas ved situationen, ser mod Varnæs.

STEIN: Det spørger man jo ikke om, når pengene blot kommer – så må banken være tilfreds.

SKJOLD HANSEN: Ja banken, men det her er noget ganske andet..

STEIN: Var der mere?

VARNÆS: Nej tak, hr. Stein.

Stein på vej ud.

SKJOLD HANSEN: Nej, ikke foreløbig – men lad mig se tallene – fra dengang.

Stein før han lukker døren bag sig.

STEIN: Jeg skal sørge for at finde dem frem.

C 31

Stein er gået, Skjold Hansen vender sig mod Varnæs. Skjold Hansen peger med en vulgær bevægelse på sin næse.

SKJOLD HANSEN: Den her – den er der ikke noget i vejen med. Jeg kan snuse, at der er et eller andet muggent – og jeg skal nok finde det...

VARNÆS: Er det ikke for meget, at bruge så mange kræfter for gamle fru Møghe's skyld?

SKJOLD HANSEN: Fru Møghe! Hvem taler om den gamle hugaf... jeg taler om os – om banken – Korsbæk Bank.. (gør en bevægelse mod konkurrenternes huse)..forstår De det ikke?

C 32

Godtfred Lunds hus ext.

Schwann kommer gående med sin incassatormappe.

C 33

Godtfred Lunds stue.

Godtfred Lund og Skjold Hansen.

GODTFRED LUND: (utilpas) Deres visit forekommer mig højst mærkværdig.

SKJOLD HANSEN: Som repræsentant for Korsbæk Bank kommer jeg kun – på et rent uformelt besøg til en af bankens gamle kunder for at forhøre, hvorfor De så pludselig afbrød forbindelsen med banken (tænder en cigar, samtidig med, at Lund forsøger at byde ham en) – der dog har støttet Dem, vi kan sige ud over rimelighedens grænser.

GODTFRED: Jeg brød mig ikke om den tone, banken anvendte i sine sidste breve til mig.

SKJOLD HANSEN: Det, der kunne interessere mig i den forbindelse var, hvordan de kunne få Omegnsbanken – Kristen Skjern – man kan sige meget om ham, men idiot er han ikke..

GODTFRED: Hvor vil de egentlig hen?

SKJOLD HANSEN: Det skal jeg sige Dem. Jeg er interesseret i, hvordan De pludselig kunne rejse et stort kontantbeløb i Omegnsbanken.?

GODTFRED: Omegnsbanken havde måske mere tillid til mig end De?

SKJOLD HANSEN: Jeg kender jo ikke bare Deres økonomi fra banken, jeg kender den også som sagfører – fra flere incassoforretninger, og nu..

GODTFRED: Nu?

SKJOLD HANSEN: Nu kender jeg også mysteriet om et notat, det er forsvundet fra Rådhuset, i forbindelse med et grundsalg til Mads Skjern.

GODTFRED: Hvad angår det min private situation?

SKJOLD HANSEN: Det er det, vi vil få at se..

GODTFRED. Kommer De og truer mig i mit eget hjem.?

SKJOLD HANSEN: Hvad hvis jeg nu tilbød Dem, at De kunne vende tilbage til Korsbæk Bank.?

GODTFRED Hvorfor skulle jeg det?

SKJOLD HANSEN: Deres familie har været medstiftere af Korsbæk Bank – jeg kunne måske tilbyde at indfri de forpligtelser, De utvivlsomt har overfor Omegnsbanken – så de kunne vende tilbage..

GODTFRED: Det er udelukket

SKJOLD HANSEN: (ironisk) Og hvorfor? Har Omegnsbanken – og Mads Skjern en klemme på Dem?

GODTFRED: Mon ikke De skal passe på med Deres injurier – jeg har også studeret jura.

Begge herrerne rejser sig.

SKJOLD HANSEN: Så vidt jeg ved, fik de aldrig anden del.

GODTFRED: (med skinger stemme) Må jeg bede Dem forlade mit hus – omgående.

C 34

Døren åbnes ud mod gaden; Godtfred Lund er ved at vise Skjold Hansen ud. Udenfor står hr. Schwann, der ikke har nået at ringe på klokken. Schwanns ansigt er meget

overrasket. Schwanns tilstedeværelse passer ikke Godtfred.

Skjold Hansen registrerer virkningen af mødet med incassatoren.

GODTFRED: Hvad er der nu, hr. Schwann?

Schwann ser i sin lille bog, haler dernæst en regning frem. Skjold Hansen forbliver på trappen, taktløs til det sidste.

SCHWANN: Dels må jeg rykke for de beløb fra sidste uge – og så er der kontingentet fra Borgerforeningen og så er der en ny...(haler ud af harmonikamappen en regning) ..fra møbelpolstrer Jacobsen – ja ny og ny – den er jo også gammel..

GODTFRED: Der må foreligge en misforståelse – men nu skal jeg tale med min kone – kom indenfor, hr. Schwann.

Døren lukker sig bag Lund og Schwann.

C 35

Skjold Hansen står på trappen og vejrer, går derefter langsomt henad gaden. Vender sig, går tilbage mod Godtfreds hus. Venter.

C 36

Godtfreds gadedør.

Den åbnes, Schwann kommer ud, nedslået. Døren lukkes bag ham. Vi skimter lige Godtfreds ansigt. Schwann ned ad trappen. Skjold Hansen hen imod ham.

SKJOLD HANSEN: Nå, hr. Schwann – fik De Deres penge?

Schwann ryster på hovedet.

SCHWANN: Om jeg begriber, hvad jeg skulle ind for – fruén var slet ikke hjemme.

Skjold Hansen begynder at gå ved siden af ham hen ad gaden.

SKJOLD HANSEN: Det må ikke være let at være incassator i disse tider.

SCHWANN: Næh – hvad folk anskaffer sig, uden at kunne betale..

SKJOLD HANSEN: Nu byrådssekretæren, han må da ellers have en god gage.

SCHWANN: Det er ikke det, det kommer an på hr. sagfører – tværtimod – småfolk gør ikke gæld, det er de andre, der skal have det hele.

SKJOLD HANSEN: Jeg troede ellers, byrådssekretær Lund var kommet til at sidde bedre i det – øh – for et par år tilbage.

SCHWANN: Ja, det troede jeg også. Pludselig skulle jeg ikke rende der i tide og utide, men nu er det snart ligeså galt igen – med håndværkere, som De hørte, kontingenter – bager – købmand – blomsterhandler..

SKJOLD HANSEN: Og sikkert også manufakturhandler..?

Schwann studser, som om han pludselig kommer i tanker om noget.

SCHWANN Nej, pudsigt nok, manufakturhandler er der ikke noget med – det er ikke, som da de handlede i Damernes Magasin.

SKJOLD HANSEN: de handler vel hos Skjerns – der er måske lang kredit.

SCHWANN: Skjern giver ikke kredit – ikke ellers i hvert fald – så meget ved jeg – jeg skal også herind..

Schwann går op ad en trappe, ringer på døren. Skjold Hansen letter på hatten.

SKJOLD HANSEN: Det var hyggeligt at møde Dem, hr. Schwann – kig op, så har jeg måske også nogle incassator-forretninger til Dem.

SCHWANN: Mange tak.

C 37

En koneåbner døren, der hvor Schwann har ringet på. Han fremdrager sin bog.

SCHWANN: Det er begravelses-kontigentet.

C 38

Mads butik.

Agnes og Røde ser på stoffer til gardiner. Der ligger en rulle i tidens grønne og rustrøde stil og en rulle rød- og hvidtneret. Øverst mellem andre. En ekspedient står bi.

AGNES: Når ikke der er råd til portierer, så synes jeg det her er pænt.

RØDE: Hvorfor ikke det her?

AGNES: Det ved du godt – sådan nogen gardiner bruger man slet ikke.

Røde griber det ternede.

RØDE: Jeg vil sgu ikke ha' et grossererhjem – og det her er billigt.

AGNES: Når vi nu får det andet til indkøbspris..

C 39

Ingeborg kommer hen forbi dem.

INGEBORG: Kan De blive enige?

AGNES: Det er Lauritz – han vil ha' det der.

INGEBORG: Hvis det er til små ruder – så er det også pænt.

Agnes vender sig mod Røde.

AGNES: Laura vil ikke sy dem, hvis der er rødt i – det har jeg jo sagt.

Ingeborg morer sig.

INGEBORG: Hvis det er problemet – ved De hvad – så syr vi dem.

AGNES: Jamen det koster jo..

C 40

En dreng kommer ind med Amtstidende, lægger den på disken.

INGEBORG: Det skal De ikke tænke på, vi kan sige det er en gave – til min mors lejere – og Gudruns venner.

AGNES: Det er alt for meget, ikke Røde..

Ingeborg mod ekspedienten.

INGEBORG: Det ordner De – hvis (mod Agnes og Røde) – de bare giver os målene – et øjeblik.

Ingeborg har fået øje på en overskrift i "Amtstidende" Vi aner den kun.

Uro om Skjerns Byggeri
Konsul Holm kræver Redegørelse om
forsvundet Notat på Byrådsmødet.

Ingeborg forsvinder i retning af Mads kontor. Råber bagud.

INGEBORG: Og ellers held og lykke.

C 41

Mads kontor.

Ingeborg ind, har åbnet avisen. Læser mens hun går.

INGEBORG: Har du set Amtstidende – forsiden – Uro om Skjerns Byggeri – og konsulen stiller forespørgsel om et notat, der er blevet væk.

MADS: et notat om hvad?

INGEBORG: Om at grunden er bestemt til at der skulle ligge en park.

Ingeborg står med avisen i hånden.

C 42

Mads ansigt udtryksløst.

INGEBORG: De er på grænsen til at antyde bestikkelse.

Hun rækker ham avisen. Mads lader øjnene løbe ned over artiklen.

MADS: Det er meget uklogt af redaktør Karlsen at lægge spaltepads til det her.

INGEBORG: Vi har da ytringsfrihed. Mads, hvis der skal være sådan en debat..

MADS: Det kan vel ikke være i Karlsens interesse at standse fremskridtet i byen – jeg må hellere tale et par ord med ham – og forklare ham..

INGEBORG: Hvem tror du, du er – C. F Tietgen?

MADS: Nej (smiler) ikke endnu, men jeg er Amtstidendes største annoncør.

C 43

Kristen kommer ind.

KRISTEN: Nå, vi er nok på forsiden i dag.

MADS: Konsulen kommer ingen vegne med det spørgsmål – det skal borgmesteren nok få viftet af.

KRISTEN: Mens vi taler om Rådhuset, så har jeg haft besøg. Byrådssekretæren i egen nedbøjede person.

MADS: Du lånte ham forhåbentlig ikke mere, nu må det være nok.

KRISTEN: Jo bror – jeg sendte ham på ridetur med en ny veksels.

MADS: Det skulle du ikke ha' gjort – jeg har bestemt at hans konto her skal lukkes nu.

KRISTEN: Jamen du har heller ikke hørt hans lille historie.

MADS: Om hvad?

KRISTEN: Han har haft besøg af den grå eminence fra Korsbæk Bank, Skjold Hansen, som er på jagt efter det forsvundne notat – eller rettere genparten.

MADS: Genparten?

KRISTEN: Ja, originalen har han fundet i fru Fernando Møghes bankbox. Han påberåber sig at varetage fruens interesser.

INGEBORG: Hun kan da umuligt leve ret meget længere.

MADS: Nej, men det kan Skjold Hansen, desværre – Jeg går hen på Amtstidende og taler med Karlsten.

Rejser sig, tager hat og frakke.

INGEBORG: Hvorfor nu det, Mads?

MADS: For vores – og bankens skyld.

Mads går

C 44

Ingeborg ser på Kristen.

INGEBORG: Kristen, er der noget muggent ved den historie?

KRISTEN: Der er ikke noget muggent i at sætte et stort byggeri i gang, skaffe arbejde til byen – sætte penge i omløb – det andet er bare en gammel, fiks ide, opstået i en senil oldings hoved.

INGEBORG: Om hvad?

KRISTEN: Om at der skulle ligge en park ved banelinien. Der skal selvfølgelig være industri. Hvorfor tror du, Korsbæk Bank i sin tid købte grunden ved siden af og et konsortium, den på den anden side.?

INGEBORG: Jamen Skjold Hansen – han er jo frem for nogen Korsbæk Bank.

KRISTEN: Ja, og konsortiet, det er blandt andet konsulen. Det er imod deres egne interesser det her – Det er hul i hovedet.

INGEBORG: Med mindre..

KRISTEN: Med mindre, hvad?

INGEBORG: At de vil knuse os. Måske er det det, de vil, Kristen.

KRISTEN: Det kan de ikke – så kender du ikke Mads.

C 45

Varnæs spisestue.

Morgenbordet. Børnene er ved at være færdige med morgenmaden. Agnes går rundt. Lidt beklemt.

MAUDE: (til børnene) I må hellere sige farvel til Agnes – Når I kommer tilbage fra skole, er hun rejst.

VARNAES: Ja, men kun hen til Branddammen.

Ulrik går hen til Agnes, der rusker ham kærligt. Hendes stemme er lidt grødet.

AGNES: Farvel din lille bandit, jeg vil savne dig.

ULRIK: Jeg vil osse savne dig.

Ulrik prøver at være mandig, trækker sig lidt tilbage.

C 46

Regitze går hen og lægger armene om Agnes og hovedet ind til hende. Der opstår en pause. Agnes løfter hendes hoved. Regitze har tårer i øjnene.

AGNES: Næh – hva er nu det –
Uuuuhhhhhheee (tuder selv)

REGITZE: (græder)
Hvorfor kan du ikke bo her?

AGNES: (tuder) Fordi jeg skal ha' mit eget.

MAUDE: Nej hør nu – det er da ikke så sørgeligt.

Agnes visker tårer væk.

C 47

Tæt på Ulrik, der også står og snøfter.

AGNES: Nu er I jo blevet store. Kan I huske, da I var små, og vi gik i parken. – Hvad var det så vi havde.?

REGITZE: Hemmeligheder.

AGNES: Nu, jeg bliver gift – så kommer I hen og besøger mig..

ULRIK: Og så har vi hemmeligheder igen.

C 48

Agnes nikker og pudser næse.

AGNES: Ja, men se så at komme i skole.

C 49

Agnes genner børnene ud, går selv med.

VARNÆS: Ja, ja – det var Agnes.

MAUDE: Og Gud ved, hvad vi får. Den nye pige kommer før middag – og du aner ikke..

VARNÆS: Undskyld, jeg afbryder dig, Maude – men der er noget, jeg vil spørge dig om. Du kendte jo ham professoren – ham, der malede ret godt.

Maude ser opmærksomt op.

MAUDE: Ja, hvorfor spørger du om det, Hans Christian?

VARNÆS: Vi har talt om – i banken – hvem det var der egentlig finansierede det maleri – af borgmesteren.

MAUDE: Nå det..

VARNÆS: Talte han aldrig om, hvem det var. I var jo ret fortrolige.?

MAUDE: (uskyldigt) Vi..?

VARNÆS: Ja, han var jo din gamle lærer og sådan. Jeg tænkte mig, at han måske har sagt et eller andet.

MAUDE: Det er sjovt, du siger det, Hans Christian; jeg har aldrig spekuleret på det. Men den aften – efter ferniseringen – da han skulle aftale bestillingen..

VARNÆS: Hvad da?

MAUDE: Så tror jeg, han kørte afsted med ham derovre – Mads Skjern.

VARNÆS: Er du sikker på det?

MAUDE: Sikker og sikker. Jeg har ikke tænkt over det, før du spørger nu – og Skjern, han kender jo også baronen, og måske kørte han bare for ham – men nu du siger det..

VARNÆS: Det kunne altså være Mads Skjern – den anonyme giver..

MAUDE: Ja, kunne og kunne – hvorfor skulle han betale for at få malet borgmesteren.? Tror du de mennesker har særlig forstand på kunst?

Varnæs føler sig pludselig på sporet af noget.

C 50

Varnæs køkken.

Den nye pige sidder på en stol og betragter Agnes og Laura. Pigens kommode står i køkkenet. Agnes står iført den kjole, Maude havde på til basar i 1. serie. Laura ved at sætte knappenåle i den hist og pist. Hun er ved at rette kraven ind. Agnes ser lettere forbrølt ud.

LAURA: Hvis du tuder mere kommer der snot på kjolen – og fruene har vel givet dig den, for at du sku se ordentlig ud som brud.

AGNES: (sentimentalt) Den kjole har altid klædt fruene så godt.

Laura vender sig mod den nye pige.

LAURA: Der kan De se – hvad er det nu de hedder.?

PIGEN: Oda.

LAURA: Når man tjener i et herskabshus og opfører sig godt – så kan man ende med at blive gift i en parisermode.

C 51

Laura går tilbage, bumper med enden i kommoden. Vender sig. Vrisser.

LAURA: Vi kan ikke ha' Odas kommode stående her.

AGNES: Men min er ikke hentet endnu – Jeg ved heller ikke, hvor Lauritz bliver af.

LAURA: Læg kjolen og tag en kittel på. Så kan I i hvert fald selv bytte kommoderne om.

C 52

Oda glør, Agnes forsvinder for at skifte. Laura ser på Oda.

LAURA: De skal vel heller ikke sidde der og hænge hele formiddagen.

ODA: Den er ikke 12 endnu.

LAURA: Her i huset ser vi ikke på tiden – og lediggang er roden til alt ondt.

C 53

Agnes dukker op med fruens gave over armen, ved at knappe en kittel og montere forklædet på igen. Laura tager kjolen og giver sig til at sy den ind eller ud, op eller ned.

AGNES: Vi må hellere tage min først.

Agnes forsvinder igen ind i værelset. Oda rejser sig. Laura ser efter hende med et pessimistisk blik. Råber.

LAURA: Og læg mærke til, hvor rent der er på værelset – sådan er vi her i huset.

C 54

Varnæs dagligstue.

Middagstid. Varnæs og Maude. Laura kommer ind med en bakke med glas og kransekage.

VARNÆS: Hvor er bruden – det er jo hende, vi skal sige farvel til.

LAURA: Hun skal først lige vise den nye, hvordan vi dækker frokostbordet, man skulle tro, hun kom fra et folkekøkken.

MAUDE: Ja, jeg gruer, Hans Christian.

Laura ved at anrette.

LAURA: Ja, fruene har jo selv antaget hende. Frk. Friis kommer også – forstod jeg.

C 55

Varnæs køkken.

Agnes, smuk og nu glad, drejer sig for Laura og den mutte Oda i sin pragt. Støder nu mod sin egen kommode.

AGNES: Av – nu ku' Lauritz osse godt komme og hente den – han lovede..

LAURA: Sådan er mandfolk. Det er bare begyndelsen. Skynd dig nu. De venter deroppe med madeira.

C 56

Laura begynder at gå op mod stuerne, Agnes også. Oda slutter sig til.

LAURA: (til Oda) Hvor skal De hen?

ODA: De sagde, vi sku' ha' madeira.

LAURA: De skal måske allerede til at rejse. Vent De, til De har været her i 7 år.

Oda står og måber.

LAURA: Se hellere efter frokostbordet.

C 57

Varnæs dagligstue.

Maude, Varnæs og Elisabeth står underligt akavet, og venter på de to piger. Varnæs har en kuvert i hånden. Pigerne kommer ind, trykker sig lidt.

ELISABETH: Der har vi jo bruden.

MAUDE: Jamen det er da først i morgen, ikke?

AGNES: Jo men..

LAURA: Hun syntes, De skulle se hende i kjolen.

VARNÆS: Ja, det må jeg sige – hva' Maude.

MAUDE: Ja, Dem kan Deres kæreste sandelig godt være tjent med.

C 58

Varnæs rækker hver af pigerne et glas, også et til Maude og Elisabeth. Hæver sit eget glas.

VARNÆS: Ja Agnes – vi havde jo troet, De skulle blive hos os altid – ligesom Laura, min kone og jeg – og min svigerinde, vi husker jo så godt den dag, De kom med Deres kommode. Var De mere end sytten år? – Og sad nede i køkkenet og græd, fordi De ikke turde gå op i stuen. – Meget har jo ændret sig siden. De fik hurtigt mæle.

Almindelig latter.

LAURA: Ja, næsten for meget af det gode.

VARNÆS: Det skal De ikke sige. Agnes har altid været et opmuntrende moment i dette hus, som vi håber, hun også må blive det i sit eget, for sine egne børn, som hun har været det for vores – ikke Maude.?

MAUDE: Jo..

VARNÆS: Ja, nu har den mand, De fra i morgen skal leve sammen med i lyst og nød, hentet Deres kommode.

AGNES: Den er ikke hentet endnu.

VARNÆS: Jamen, så har vi måske endnu håb om at få lov til at beholde Dem.

C 59

Agnes forskrækkede ansigt.

ELISABETH: Mon dog.

VARNÆS: Men spøg til side. Vi opgiver håbet og overrækker Dem denne kuvert, med min kones og mine gode ønsker – til Dem og den heldige mand, der bortfører Dem fra dette hus. Gid han må sørge godt for Dem.

C 60

Varnæs overrækker Agnes kuverten.

AGNES: (snøfter igen) Tak – mange tak – tak fru Varnæs.

LAURA: Nu tuder hun igen – pas på kjolen.

Varnæs trækker et lommeørklæde op af brystlommen. Rækker det til Agnes, der tørrer øjne.

C 61

Elisabeth overrækker hende en pakke. En dug og tolv servietter.

ELISABETH: Det er en dug og tolv servietter. Jeg syntes De fortjente det, - så tit De har dækket til os.

AGNES: Åh tak.

Agnes åbner sin kuvert. Fremdrager en 100 kr. seddel.

AGNES: Jamen..

C 62

Lauras store øjne, hun standser midt i sin kransekage.

LAURA: 100 kroner – ih du altforbarmende.

VARNÆS: Skynd Dem at pakke den ned igen, Agnes – før De også frister Laura til at rejse.

C 63

Jernbanerestauranten.

Fede sidder og spiser intens medister ved stambordet. Boldt rumsterer bag disken. Røde kommer ind. Han har været på banen, er i uniform. Boldt bryder ud i sang, mens han svinger en servering gennem lokalet – med øjnene på Røde.

BOLDT: (synger) Det er så øndigt at følges ad – hvor banet vejen er på det jævne...

FEDE: Vil De ikke nok holde kæft, Boldt – det får medisteren til at klæbe i munden.

BOLDT: Det skulle De prøve at fortælle Grundtvig..

C 64

Røde sætter sig ved stambordet med Arbejderbladet.

RØDE: Er der ringet til mig?

BOLDT: Adskillige gange.

RØDE: Fra Arbejderbladet – om en artikel?

BOLDT: Nej, fra den vordende brud. Om en kommode – klokken er ved at falde i slag, Lauritz Jensen.

RØDE: Kan jeg få dagens ret?

BOLDT: Så gerne – men så vidt jeg har forstået, af den vordende brud fru Lauritz Jensens stedse mere ophidsede tonefald, så haster det.

RØDE: Jamen jeg bliver nødt til at vente på den samtale – giv mig en pilsner.

BOLDT: Så gerne, den sidste olie, fra nu af bliver det sikkert postevand. Hjem med grunkerne til den vævre jomfru, der vokser op til en stor og onskabsfuld kælling – som de andre – drægtige hver niende måned.

Røde læser uforstyrret, mens Boldt anretter og serverer. Fede ser op.

FEDE: De er vel nok sure – som ræven sagde.

(Telefonen ringer)

Røde ser op.

C 65

Boldt springer til. Står med røret.

BOLDT: Det er fra København.

Røde farer til telefonen. Boldt overrækker ham røret.

RØDE: Så er det til mig - - dags Alvilda – vil I - det er jeg glad for – (lytter) i overmorgen – joh – ja – joh – næ, det er bare, fordi jeg skal giftes i morgen – men selvfølgelig – ja – vil du hilse.

Ringer af, går tilbage til bordet. Oplivet. Vender sig mod Fede.

RØDE: De vil gerne ha' en artikel af mig.

FEDE: Om hvad?

RØDE: Om Staunings forræderi mod arbejderklassen.

Fede skovler en ordentlig mundfuld æblekage indenbords.

FEDE: Det var en ordentlig mundfuld.

C 66

Varnæs dagligstue.

Oda samler glassene fra den lille sammenkomst sammen. Laura overvåger. Maude, Varnæs, Elisabeth.

LAURA: Brug bakken, Oda.

De to piger forsvinder.

MAUDE: Gud ja, Oda, det er det, hun hedder – det må vi se og vænne os til, jeg må hellere kaste et øje på frokostbordet.

Maude går.

C 67

Varnæs har endnu noget i sit glas. Fortroligt mod Elisabeth.

VARNÆS: Du bliver til frokost?

ELISABETH: Ja tak.

VARNÆS: Det er altid så hyggeligt, når du er her – du svigter os jo ellers – for – øh...

ELISABETH: Nåhhh... synes du, men jeg har jo min undervisning.

VARNÆS: - og dine venner.

ELISABETH: Ja, hvem har ikke det?

Det gibber lidt i Varnæs, hvor meget ved Elisabeth?

VARNÆS: Men det skal du selvfølgelig også have lov til.

ELISABETH: Selvom du ikke deler min smag.

VARNÆS: Lad os glemme alt det, men der er for resten noget, der interesserer mig.

C 68

Elisabeth ser spørgende på ham.

ELISABETH: Og det er?

VARNÆS: Disse Skjerns – broderen...

ELISABETH: Ham kender jeg lige så lidt som du.

Elisabeth sætter sig til klaveret – spiller en melodi.

VARNÆS: Virkelig? Men du ved vel så meget som... er de interesseret i kunst?

ELISABETH: Det har jeg ingen anelse om. Kristen har en udmærket smag – men ellers..

VARNÆS: Men den anden, der er nogen, der hævder, at han står bag den der gave, maleriet af borgmesteren, som Maudes professor maledede.

ELISABETH: Det aner jeg ikke – kan det være rigtigt?

VARNÆS: Nogen har jo betalt den pebrede pris – det siges altså at være ham.

ELISABETH: Der kan man se...

VARNÆS: Ja, det kaster unægtelig et nyt lys over manden, derfor kunne jeg være interesseret i at vide det.

ELISABETH: Ja, hvis det kan ændre jeres mening om familien, så skal jeg da gerne spørge.

C 69

Varnæs køkken.

Agnes sidder rejseklar, hat og frakke. Laura går rundt i køkkenet og informerer Oda. Viser, hvordan hun skal hakke gulerødder.

LAURA: (med håndelag) Ikke sådan – men sådan.

Oda prøver at hakke hurtigt, ligesom Laura.

ODA: Av, for satan...

C 70

Laura ser forfærdet på hende.

LAURA: Bander De?

ODA: Jeg skar mig.

Oda holder fingeren under vandhanen.

LAURA: Jeg synes fru'en sagde, De havde tjent hos provsten i Tingbjerg.

ODA: Når der var gudstjeneste sku' jeg altid plukke høns.

LAURA: Jeg tror også, jeg skal ha' plukket et par høns med Dem.

Ramler igen ind i kommoden.

LAURA: Kommer han ikke snart efter den?

AGNES: Jeg aner ikke, hvor han er.

LAURA: Han er vel på værtshuset.

AGNES: Nej, Boldt sagde, han skrev artikel.

LAURA: Er det en kristen beskæftigelse – dagen før sit bryllup?

AGNES: Og jeg skal hjem og sove hos mor.

LAURA: Kør du bare, før det bliver mørkt, så skal jeg gi' ham en omgang, når han kommer.

C 71

Agnes rejser sig, tager sin kuffert. Rækker hånden til Oda, der ikke tager den.

AGNES: Så farvel.

Trykker Laura i hånden. Højtideligt.

LAURA: Ja – vi ses jo ved Rådhuset – han er forhåbentlig dukket op til den tid.

C 72

Rådhuset ext.

Foran venter et lille forblæst selskab, der øges efterhånden. Agnes i den fine kjole med frakke over, hendes mor, der er en forslidt husmandskone, ved siden af Laura og Gudrun. Klokkeren viser ti minutter i elleve Agnes går hen til Laura.

AGNES: Har han hentet kommoden?

Laura ryster på hovedet. Gudrun kommer hen til dem.

GUDRUN: Du skal ikke være nervøs, han kommer nok.

AGNES: Vi kan ikke lade borgmesteren vente.

Laura vender sig mod Agnes mor.

LAURA: Det kommer der sig af at gifte sig sådan et ukristeligt sted.

AGNES: Når Lauritz nu ikke tror på Gud.

LAURA: Ja ja, du kan jo altid få pladsen tilbage – den nye – Oda, hun bliver ikke gammel i gårde.

C 73

Jernbanerestauranten.

(Samme tid) Boldt bag skranken, Røde i mørkt jakkesæt og flip og slips går utålmodigt frem og tilbage.

BOLDT: Sæt Dem dog ned, i stedet for at slide huller i skoene

RØDE: Hvor længe kan det vare, med en samtale til København?

BOLDT: Der er altid travlt på ledningen på denne tid – (det ringer) – der er den sgu – hvis det er den.

Røde har grebet telefonen.

C 74

Jernbanerestauranten.

RØDE: Dags Alvilda. Er du parat? Det er mere fordi jeg skal giftes – Hvornår? NU!!
Ja, jeg har artiklen klar, jeg diktere langsomt – Altså overskrift!

MED LYNTOGSFART TIL NAZI-TYSKLAND
af Lauritz Jensen, Korsbæk.

Og så kommer artiklen, Alvilda:
Den danske nationalisme blomstrer – komma – efter at fader Stauning har foræret os både en Lillebæltsbro og nye hurtige lyntog...

BOLDT: (til en kunde han serverer kaffe for)
De er røde - lyntogene
Tager på tilbagevejen en buket blomster (rød/hvide) fra en vase på et bord.

RØDE: (i telefonen.) Punktum. Jamen er det ikke et mageløst fremskridt – kolon – Nu kan

man fare fra hovedstaden til Hamborg på 7 timer – tankestreg – ned til Adolf Hitlers støvletrampende Europa. Punktum. Det er på høje tid – komma – at den danske arbejderbevægelse trækker i nødbremsen og bringer toget til standsning.

C 75

Rådhuset ext.

Den lille skare venter og fryser.

C 76

Jernbanerestauranten.

RØDE: (utålmodig i telefonen) Alvilda, kan du så skynde dig og sige pænt farvel til ungarlen Lauritz – ja tak, farvel.

Røde hænger røret op, og spurter hen til sin frakke. Boldt ser ham, og standser ham, da han flintrer forbi ham. Boldt har gemt buketten bag ryggen.

BOLDT: Har du husket brudebuketten?

Røde slår ærgerlig næve ned i håndflade. Det havde han glemt. Boldt tager buketten frem og rækker Røde den.

RØDE: Tak Boldt, du er trods alt en ven af folket.

De to rivaler mødes i et håndtryk; så er Røde afsted.

C 77

Korsbæks gader.

Røde løber drømmemilen til Rådhuset. Med buketten i hånden. Korsbækkerne vender sig og glori.

C 78

Rådhuset ext.

Skaren er stadig i ventende stund. Triste ansigter. Agnes står og bider i fingeren, rådvild. Ængstelig. Ser ned.

GUDRUN: Der er han...

C 79

Røde kommer spurtende ind i billedet, overrækker Agnes buketten.

AGNES: Åhhh Lauritz, jeg troede, at du aldrig kom.

RØDE: Her er jeg jo.

Byder hende sin arm, Agnes ansigt er jublende lykkeligt. De går ind på Rådhuset, fulgt af de andre.

C 80

Røde og Agnes hus ext.

Aften. Der er lys bag de ternede røde og hvide gardiner. Glade stemmer indefra. Synger.

STEMMER: De skal leve – de skal leve, de skal leve højt hurraah – og gid...

Klip til.

C 81

Røde og Agnes stue.

Omkring et bord i enorm trængsel brudeparret med buketten foran, Agnes mor, Laura, Fede og konen (Marie) grisehandleren og kone, Gudrun og en eller to af Rødes arbejdskammerater.

ALLE SYNGER: ... at det må gå dem vel og gå dem vel og gå dem vel og gid at det må gå dem vel i manne, manne år... Skål.

Glassene bliver løftet, der er rødvin i dem. På bordet fade med kød, sovs og kartofler og rødkål. Agnes mod Katrine.

AGNES: Skål – og tak fru Larsen for den dejlige flæskesteg.

RØDE: Og tak til Laura, der har stegt den – I kan nok smage, den kommer fra bankdirektørens ovn..

LAURA: Ja, den har De jo selv allerede nydt en hel del godt af, Lauritz Jensen.

GRISEHANDLEREN: Ja, nu skal han til at spise hjemme, - for du skal vel ikke ligesom Fede ha' to måltider, hver gang andre spiser et.

Fede spiser støt og roligt, smiler skikkeligt.

C 82

Laura og Agnes mor sætter varm sovs på bordet. Gudrun rejser sig halvt. Mod Laura.

GUDRUN: Skal jeg hjælpe?

LAURA: Nej tak – der kan højst være halvanden i det køkken.

RØDE: Det er osse nok til os, vi skal hverken ha' kokkepige – eller stuepige.

GRISEHANDLEREN: Der er sgu osse kun plads til halvanden i sovekammeret, den har du regnet godt ud, Røde...

Fede midt i sin spisning.

AGNES: Ork – vi kan sagtens være der.

GRISEHANDLEREN: Ja, det er godt, du ikke er blevet gift med en i Fedes størrelse.

FEDE: (med mad i munden) Jeg var ikke ret tyk, da jeg blev gift.

Smiler kærligt til sin kone.

GRISEHANDLEREN: Ellers plejer det at være konerne, der lægger sig ud når de er blevet gift – især når de skal til at ligge tæt.

C 84

Alle morer sig

KATRINE: Men konerne – de lægger sig af og til ind igen – det er mere end man kan sige om dig, Larsen..

MARIE. (Fedes kone) Der fik du den.

Munterhed igen.

C 85

Elisabeths lejlighed.

Sent Kristen og Elisabeth, over et fad smørrebrød. Kristen tager et stykke.

KRISTEN: Det var lige det, jeg trængte til – uhm – du kunne såmænd gøre dig som kold jomfru.

ELISABETH: Mange tak – men det var da en udmærket film, sådan da.

KRISTEN: Gigli han synger i hvert fald dejligt – tænk hvis vi kunne komme til at høre ham rigtigt.

ELISABETH: Hvem ved, før eller siden kommer han vel også her.

KRISTEN: Vi kan da også rejse ned til Scala Operaen i Milano...

ELISABETH: Er det en invitation?

KRISTEN: Ja selvfølgelig – når lejlighed byder sig. Synes du ikke, vi trænger til en ferie sammen.?

ELISABETH: Joh, - nu henter jeg kaffen.

Kristen sidder og ser sig om. Tager en bog op fra bordet. "Syv fantastiske fortællinger" af Isak Dinesen.

C 86

Elisabeth kommer ind. Hun har Madam Blå i hånden. Ser bogen i hans hånd.

ELISABETH: Ja, den skal du læse – den er virkelig fantastisk.

KRISTEN: Isak Dinesen – hvem er ham?

ELISABETH: Det må du ikke spørge mig om – der er nogen der siger – det er en dame. For resten – du Kristen..

C 87

Henter en flaske (cognac?) i skabet.

KRISTEN: Ja, min ven.

ELISABETH: Jeg kender jo ikke din bror så godt.

KRISTEN: Nej, desværre.

ELISABETH: Jeg hører, han er interesseret i kunst.

KRISTEN: Mads – nååhh...

ELISABETH: Man siger, det er ham, der har betalt Ernst Nyborgs billede af borgmesteren.

KRISTEN: Nå, er det kommet ud, ja det var ham.

ELISABETH: Hvorfor?

KRISTEN: Min bror er ikke så ukultiveret som du tror.

ELISABETH: Jeg har aldrig sagt, han var ukultiveret, han kan bare ikke lide mig, men det med billedet – eller valget af kunstner, det tjener ham ihvertfald til ære – også, at han ikke har pralet af det.

KRISTEN: Det er jeg glad for at du mener.

ELISABETH: Du holder meget af din bror.

KRISTEN: Ja, er det så sært?

ELISABETH: Jeg kender ham jo ikke.

KRISTEN: Hvis du kendte ham, hvis du var i familie med ham – så ville han gøre alt for dig. Han er trofast mod de mennesker han kan stole på – endda storsindet.

ELISABETH: Og mod de andre – dem, der ikke er hans venner.?

KRISTEN: Dem mener han vel ikke, han skylder noget.

ELISABETH: Er han ven med borgmesteren?

KRISTEN: Det tror jeg ikke.

C 88

Rødes hus ext.

Seksturs-toner med harmonika lyder ud på gaden. Tramp og latter.
(Stemmer og harmonika; Tramp, tramp, tramp – tralalala og tralalala...)

C 89

Røde og Agnes stue.

Alle danser. Det er sådan en dans fra hånd til hånd dans. Kun Gudrun sidder ned. Dansen slutter under almindelig latter.

GRISEHANDLEREN: Puha – det er noget der gi'r varmen det her. Du kommer sgu til at spendere en pilsner.

AGNES: Nu skal jeg. (går ud i køkkenet.)

GRISEHANDLEREN: Det er godt at sidde ned.

KATRINE: Vi kunne også synge en sang.

GRISEHANDLEREN: Så skal vi sgu ha' skyllet halsen først.

AGNES: (ind med øl) Åh ja, Lauritz – ku' du ikke gi' et nummer. Du kan spille den om de tre musikanter.

Røde bliver overtalt.

AGNES: I skal bare høre hvor han kan.

C 89b

Musikken spiller.

Visen om de tre små musikanter
Tekst og melodi: Oskar Hansen.
Sang Røde. (Kurt Ravn)
Der danses under sangen, og kameraet panorerer hen over bryllupsgaverne.

Den ene spilled banjo.. o.s.v.

C 89c

AGNES: Nu skal vi danse alle sammen... (protester) ... Jo!

*GUDRUN: (til musikanter med harmonika)
Kan du osse spille tango?*

Lauritz tager Gudrun og svinger hende rundt i noget, der skal forestille en tango.

GRISEHANDLEREN: Lad os dog hellere få en spjæt mazurka..

AGNES: En hvad?

GRISEHANDLEREN: Ka' I ikke danse spjæt mazurka – sådan nogle unge, stærke mennesker – Det kan mor og jeg sgu.

KATRINE: Åhhhhh – Larsen.

GRISEHANDLEREN: Du Frederik, kan du ikke ta' og spille den her... ude i køkkenet står ål i gele' – Løft op i skørterne Katrine og vis, hvad du dur til.

Haler den på skrømt modstræbende Katrine ud på gulvet og kaster sig ud i en gammeldavs spjæt mazurka (en af de landlige, et spillemandsorkester kan give os melodien.)

C 90

Frederik drager harmonikaen, de andre klapper.

GRISEHANDLEREN: Kom så – hvad er det for et bovlamt brudepar.?

Røde og Agnes forsøger sig. Til sidst går også Gudrun og kammeraten ud på gulvet.

C 91

Røde griber Laura om livet, så han kan spjætte med to damer. Laura slår sig i tøjret.

RØDE: Sludder Laura – jeg skylder Dem en svingom.

LAURA: Så kun hvis De får hentet den kommode i morgen.

C 92

Røde og Agnes lejlighed ext.

Lystigheden strømmer ud af alle vinduer.

C 93

Røde og Agnes stue.

Frederik slutter af på harmonikaen, dansen stilner af.

KATRINE: Nu skal vi osse se at komme hjem, så de unge mennesker kan få huset for sig selv.

AGNES: Det får vi slet ikke – i nat – for mor skal sove her, vi har lånt en feltseng.

C 94

Grisehandleren prikker overstadigt til brudens mor.

GRISEHANDLEREN: En feltseng – det bli'r som at ligge ved dragonerne – hva' fru Roed.

AGNES: Mor har dårlig ryg – så Lauritz får feltsengen.

Agnes lægger kærligt armen om sin mor.

AGNES: Mor ligger hos mig.

GRISEHANDLEREN: Skal det kaldes en bryllupsnat?

AGNES: Vi har så mange bryllupsnætter foran os – ikke Lauritz?

C 95

Fede og hans kone tager overtøj på, Fede skal lige have et par skiver steg at gå hjem på. Gudrun tager også overtøj på. Går hen til Agnes.

GUDRUN: Du kan sagtens – du skal ikke sørge for at ta' unger op i morgen og sende dem i skole klokken 8.

RØDE: Nej, bare hun sørger for at få mig op og sendt på banen klokken 7.

C 96

Jernbanen.

Næste dag, lidt over middag. Røde kommer over perronen, der er netop rullet et tog ind. Ud af vognene kommer en flok medlemmer af DNSAP. På perronen står en lille ligesindet skare, der hilser med Heil-hilsen. Opstrakt arm og det hele. Røde går hen til kammeraten, der var med til brylluppet.

RØDE: Og sådan nogen svin transporterer de danske statsbaner også.

KAMMERATEN: Hvad vil de her i byen?

RØDE: Slå et slag for nazismen.

KAMMERATEN: Den er der da ingen, der hopper på – i Korsbæk.

RØDE: Kan du ikke se, der står allerede et par af de stedlige kraftidioter og kværulanter.

KAMMERATEN: Dem er der ingen, der tar' alvorligt – Røde.

Røde ser efter forsamlingen. Kammeraten ryster bare på hovedet og begynder at arbejde igen.

C 97

Nazisterne er ved at stille op til at marchere – blandt dem får vi øje på Holger – Ingeborgs første mand.

C 101

(trommelyde fra gaden)

Mads dagligstue.

Gudrun kommer ind i stuen, hvor Ingeborg har leget med Erik. Gudrun løfter barnet.

GUDRUN: Nu skal vi to ud og gå en tur.

Trækker med Erik på armen over til vinduet.

GUDRUN: Vorherrebevares – fru Skjern – kom og se..

Ingeborg rejser sig og går over til vinduet – Ser ned – stivner.

C 102

Algade

I geledet ser vi Holger med høje ben og ansigtet vendt mod Skjerns privatlejlighed.

C 103

Mads dagligstue.

Ingeborg har vendt sig og står med stive øjne. Helt stille.

C 104

Gudrun vender sig fra vinduet med Erik.

GUDRUN: Hvad er der, fru Skjern – blev De dårlig.?

INGEBORG: Nej, gå bare, Gudrun.

Gudrun tøver, Ingeborg tier.

Gudrun går langsomt ud ad stuen.

C 105

Ingeborg står stadig på samme plet, med samme udtryk i ansigtet.

C 106

Varnæs kontor.

Ulla sidder overfor ham med nogle papirer. Rækker ham et.

ULLA: Og her er så det udtog – (ser op) hvad med i aften?

VARNÆS: I aften?

ULLA: Jeg spørger bare, for ellers ville jeg besøge min tante (forklarende) Violet Vinter – og så måske lørdag og søndag.

VARNÆS: Jeg prøver – du – hvis jeg fik et møde i København.

ULLA: Om søndagen – det er der da ingen, der tror på.

VARNÆS: Måske jeg kan ordne det med min bror – at han ringer om et møde (telefonen ringer – Varnæs tager den.) Ja, hallo Maude – Nej i dag bli'r det ikke sent. Sagde Elisabeth det? Og hun er sikker? Ja han må jo vide det. – Nej, nej vi kan bare spise kl. halv syv. Farvel så længe – og Maude tak fordi du ringede. (mod Ulla) Så ved vi det!

ULLA: Hvad?

VARNÆS: Hvordan Mads Skjern fik ladet sig ind hos borgmesteren. – Undskyld, men jeg skal ha' ringet til Konsulen og Skjold Hansen.

C 107

Algade

Maude og Elisabeth på vej ud ad porten til Varnæs hus – trommer og marchlyde høres De standser – ser ned ad gaden.

MAUDE: Hvad er dog det for et spektakel?

C 108

Den lille flok nazister kommer om hjørnet og tager fat på Algade. De ser lidt ynkelige ud i deres forsøg på at ligne herrefolk.

C 109

Maude og Elisabeth ser til.

ELISABETH: Du godeste – det ser ud som om nazismen er kommet til Korsbæk.

MAUDE: Gud, er det nazister?

ELISABETH: Ja, blomsten af Danmarks bundfald.

MAUDE: De ser da meget skikkelige ud – herregud – nærmest lidt usle, slet ikke som Gustav beskrev dem, han var så begejstret.

ELISABETH: Hvad har vores lillebror med dem at gøre?

MAUDE: Ja, det er jo i Tyskland, han har set dem – der er de sikkert anderledes..

ELISABETH. Ja – og Gustav var altså begejstret?

MAUDE: Ja, for den orden der var og den flid.

ELISABETH: Ja, Gustav har altid været et fjols.

C 110

Varnæs køkken.

Laura i sving. Oda går til og fra. Agnes sidder på en stol med en kop kaffe, kommoden står der stadig.

AGNES: Hvad er klokken nu?

LAURA: Den er fire.

AGNES: Og han lovede at være her klokken to – hvor i alverden er han.?

LAURA: Det skal du ikke spørge mig om – det er ikke mig, der har giftet mig med ham.

AGNES: Bare der ikke er sket noget.

LAURA: Du kan lisså godt lære det straks – det første sted du skal spørge – det er på hans værtshus.

C 111

Jernbanerestauranten.

Fede sidder og får sin eftermiddagskaffe med et stort stykke lagkage, ellers ukendte rejsende og andre gæster. Boldt ved telefonen.

BOLDT: Selv tak – sku' det være en anden gang.

Boldt lægger røret på, går med et lille triumferende smil over til buffeten, henvender sig til Fede.

BOLDT: Det var gårsdagens brud – hun kan ikke finde gårsdagens brudgom.

FEDE: Nå?

BOLDT: Men jeg kunne kaste lys over mysteriet.

FEDE: Hvor er han?

BOLDT: Han er ude og svinge med den røde fane.

C 112

Algade.

De marcherende nazister. I en afstand bagved går Røde strækmarch med en rød arbejderfane. En plettet hest slår ligesom takten med det højre forben.

C 113

Korsbæk Bank.

Skjold Hansen på vej ud, da han hører trommerne. Går hen til vinduet, Stein trækker også til.

SKJOLD HANSEN: Nå ja, nu er de sgu osse her – jeg har jo set en del til dem – i Tyskland, der er der mere facon på strækmarchen, der ka' de fa' me løfte benet.

C 114

Steins bedrøvede øjne.

SKJOLD HANSEN: Har De selv været dernede?

STEIN: Jeg? Nej..

C 115

Noget går op for Skjold Hansen.

SKJOLD HANSEN: Nej, for satan – det har De selvfølgelig ikke, hr. Stein.

C 116

Mads kontor.

Mads sidder og skriver på maskine. Arnold kommer ind. Mads ser op.

MADS: Ja, hr. Vinter?

ARNOLD: Det er byrådssekretæren..

MADS: Ja, for resten – jeg vil gerne se hvad han skylder.

ARNOLD: Men han står derude og sige, det er vigtigt.

MADS: Hvis det er meget vigtigt – så lad gå.

C 117

Arnold vender sig, Godtfred Lund dukker op. Døren lukker sig bag ham. Arnold er gået.

GODTFRED: Vi er i knibe.

MADS: (overlegent) Vi?

GODTFRED: Sagen om arealet – den kan blive farlig – nu.

MADS: Hvis det er Amtstidende, De er bange for, så skriver de ikke mere.

GODTFRED: Konsulen har været hos borgmesteren.

MADS: Ja, og hvad så? De er jo partifæller.

GODTFRED: Bagefter kom han og øste insinuationer ned over mit hoved – konsulen.

MADS: Om hvad dog?

GODTFRED: Af den mest injurierende art. Han siger, det er mig, der står bag, og at jeg er blevet styret af dem.

MADS: Bad De ikke om bevis?

GODTFRED: Borgmesteren havde fortalt ham, at jeg havde formidlet kontrakten – med billedet.

MADS: Billedet?

GODTFRED: Maleriet – det synes nu at være almindeligt kendt, at De er giveren.

MADS: Hvis borgmesteren har fortalt det til nogen, er han mere senil end jeg troede.

GODTFRED: Det er ikke borgmesteren der har fortalt det.

MADS: Hvem er det så?

Mads kigger lige ud i luften, man aner, at han er rasende.

C 118 + C 119 Udgår.

C 120

Kristens stue.

Mads og Kristen. Kristen sidder ned, Mads står op.

MADS: Har du sagt det – eller har du ikke sagt det?

KRISTEN: Hun spurgte – ud fra almindelig interesse.

MADS: Hvor tro du, den interesse kommer fra?

KRISTEN: Hvad mener du?

MADS: At du er dum – at du hele tiden har været dum i forholdet til den kvinde..

KRISTEN: Sådan kan du ikke tale til mig – og sådan kan du ikke omtale Elisabeth Friis – i mit hus.

MADS: dit hus – er du ikke klar over, at det kan ramle – på grund af det her.

KRISTEN: Du overdriver, fordi du ikke kan lide hende.

Mads går op og ned ad gulvet – han er rasende.

MADS: Det er ikke bare banken, der kan ramle, jeg kan også ende der, hvor de gerne vil have mig.

KRISTEN: Hvem?

MADS: Bland andet din veninde.

KRISTEN: Du kender hende ikke...

MADS: DU kender hende ikke. Formentlig har hun holdt fast ved dig for at spionere på os – for svogeren – og de – andre.

KRISTEN: Mads – hvad går der af dig?

MADS: Det var i aftes, hun spurgte dig – ikke? Allerede i eftermiddag gik konsulen i aktion – jeg formoder, Skjold Hansen står bag ham.

C 121 Udgår.

C 122

Jernbanerestauranten.

Alle borde på nær et enkelt, hvor der sidder rejsende, besat med nazister. Der synges slagsange – ”Sol er oppe – o.s.v”) Boldt svinger ølflasker.

BOLDT: Fire til, til de herrer der – det er som i Beirhalle i München, hva’

Fra et af bordene rejser Holger sig.

C 123

Fede kommer ind, ser på stambordet. Med åben mund – Boldt vender sig mod ham, forklarende.

BOLDT: De skal med toget om en lille times tid.

C 124

Baglokale.

Holger med telefonen – lukker døren til.

HOLGER: 127 – tak.

C 125 Udgår.

C 126

Mads dagligstue.

Telefonen ringer. Ingeborg tager den.

INGEBORG: Ja – (panik) – Hvor er du? Det kan jeg ikke – Holger – du må ikke – for Ellens skyld siger du – (bittert) for Ellens skyld – hvor siger du? Til højre på perronen – Ja, hvis det kun er ti minutter..

Ingeborg lægger røret på, ser rådvild ud.

C 127

Jernbanerestauranten.

Baglokale – Holger lægger telefonen på plads. Går tilbage til de andre. Ser på sit ur.

C 128 Udgår.

C 129

Elisabeths stue.

Elisabeth går og dækker bord. Kristen lukker sig ind i lejligheden.

ELISABETH: Er det dig, Kristen?

Kristen går ind i stuen med overtøjet på.

Elisabeth: Skal du ikke lægge overtøjet?

KRISTEN: Nej, jeg går igen – Jeg vil bare stille dig et spørgsmål.

ELISABETH: (ler) Nej, nu ikke det sædvanlige..

KRISTEN: Nej, for nu kender jeg svaret – på hvorfor du ikke vil gifte dig med mig.

ELISABETH: Gør du?

KRISTEN: Ja, jeg skulle åbenbart bruges til noget helt andet..

ELISABETH: Vil du nu ikke forklare dig lidt tydeligere.

KRISTEN: Er din familie tilfreds nu?

ELISABETH: Med hvad?

KRISTEN: Med den oplysning, jeg var dum nok til at give dig i går.

ELISABETH: Om hvad?

KRISTEN: Hvorfor spiller du komedie? Skulle du ikke spørge fra din svoger om det var min bror, der havde betalt borgmesterens maleri.?

ELISABETH: Jamen hvorfor så ophidset over det?

KRISTEN: Fordi det er et led i en plan om at ødelægge min bror – og for resten også mig.

ELISABETH: (ser lidt på ham) Åh nej, Kristen – det mener du ikke?

KRISTEN: Hvad andet skal jeg tro?

ELISABETH: Ikke det. Ikke os to..

KRISTEN: Jamen du må da svare..

ELISABETH: Det er jo håbløst..

Går ud og åbner entredøren for ham.

KRISTEN: Jeg er ked af, hvis jeg har – tro mig..

ELISABETH: Ja, men det bliver det ikke mindre håbløst af – det har altid været håbløst – det er det, jeg hele tiden har sagt.

Elisabeth lukker døren bag ham, går ind i stuen, sætter sig med hovedet i hænderne.

C 130

Jernbaneperronen, langt ude.

(Samme tid) Ingeborg kommer gående, ud af skyggen træder Holger.

HOLGER: Ingeborg.

INGEBORG: Ja, hvad er det, du vil?

HOLGER: Jeg vil forklare.

C 131

Ingeborg åbner sin taske. Haler en femhundredekroneseddel frem.

INGEBORG: Der er ikke noget at forklare – jeg formoder det er om penge – her.

C 132

Holger stirrer vantro på sedlen.

HOLGER: Det er ikke om penge, Ingeborg – jeg vil ikke ha' dine penge – jeg har da min stolthed.

INGEBORG: Det er vist noget nyt.

HOLGER: Ja, din rige mand betalte jo for at få mig til Canada, men de ville ikke ha' mig ind på grund af straffeattesten.

INGEBORG: Og så?

HOLGER: Det var mit held. Jeg fik arbejde hos en kommissionær på grønttorvet – og han fik mig ind i partiet.

INGEBORG: Partiet?

HOLGER: Jeg har genvundet min selvrespekt, Ingeborg.

INGEBORG: Ved at blive - - nazist..?

HOLGER: Nu arbejder jeg for et bedre og sundere Danmark, for at du og Ellen kan blive stolte af mig – en skønne dag, Ingeborg.. (togklokken ringer) Holger har grebet fat i Ingeborgs ærme .. en skønne dag, Ingeborg – så vil Ellen pege på mig og sige, - der går min far.

INGEBORG: Hvad er det, du siger? – ellen er ikke din datter mere – prøv at forstå.

Toget ruller ind og lyden drukner resten af Ingeborgs sætning.

HOLGER: Der kommer mit tog.

INGEBORG: Ja, men du må holde dig fra os – jeg beder dig.

HOLGER: der kommer en dag, Ingeborg.

Han går en bevægelse mod kammeraterne der er ved at stige op i toget.

HOLGER: Jeg og de andre derhenne – vi er fremtiden.

Ingeborg bliver stående, mens han går hen ad perronen.

C 133 Udgår.

C 134

Jernbanerestauranten.

Boldt tager af bordene, restauranten er nu tom med undtagelse af et enkelt bord, desuden sidder Fede ved stambordet. Agnes kommer ind.

BOLDT: (synger, Melodi fra ”Vort modersmål”)

Der har vi minsandten Lauritz Jensens brud – og hun er så ung og så yndig ser hun ud.

AGNES: Er Lauritz her?

FEDE: Han er lige ovre på perronen.

AGNES: På perronen – han fik fri klokken 10 – og han skulle hente min kommode.

C 135

Agnes sætter sig ved bordet hos Fede.

FEDE: Tak for i går.

Boldt vimser hen til bordet med flaske og glas.

BOLDT: Må jeg skænke bruden en lille en – og forespørge om bryllupsnatten forløb tilfredsstillende..?

AGNES: Det skal du ikke blande dig i – Der har vi ham.

C 136

Røde kommer ind, retter lidt på tøjet.

RØDE: Det var det – Nej, hvad pokker – hvad laver du her?

AGNES: Jeg har ventet på dig hele dagen – du sku ha’ hentet kommoden.

BOLDT: Brudgommen har tilbragt dagen i kamp for idealerne..

RØDE: Ja, dem har De jo ingen af, Boldt.

BOLDT: Jeg får jo ikke fast løn ved banen – jeg må tænke på omsætningen.

FEDE: De sad osse her ved bordet.

AGNES: Vi må altså hente den kommode, Lauritz.

Røde lægger armen om hende.

RØDE: Ja, vi skal bare vente på 5:24 fra København – så går vi. – Må vi få to kaffe?

AGNES: Hvorfor skal vi det?

RØDE: (kærligt) Det skal jeg forklare dig – senere.

Det ringer fra stationen.

RØDE: 5:24 – det er nu – du kan bare vente her – jeg skal lige..

Røde rejser sig igen, går ud.

C 137

Agnes ser efter ham.

AGNES: Jeg skal lige – det skal engang stå på hans gravsten...

BOLDT: Han har det allerede med at smutte.

Agnes rejser sig, knapper frakken om sig.

AGNES: Han skal i hvert fald ikke smutte nu.

Agnes på vej ud af restauranten.

BOLDT: Men hvad med kaffen?

FEDE: Jeg vil da godt ha' kaffe.

Boldt ser på ham. Sætter bakken med kaffe på bordet med et smæk.

C 138

Perronen.

Toget fra København ruller ind. Ved 3. klasse, længere henne ad perronen står Røde og ser sig om. Ud stiger Herbert, med en vadsæk og lille kuffert. Røde går tøvende frem mod ham, han vil være sikker på at det er den rigtige.

RØDE: Herbert Schmidt?

HERBERT: (på tysk) Ja – und Sie sind Lauritz Jensen – glaube ich..

De to trykker hånd.

RØDE: Velkommen.

HERBERT: Schön dank

Herbert og Røde står og kommunikerer. Vi ser dem på afstand.

C 139 + C 140 Udgår.

C 141

Agnes kommer ind på perronen. Hun går videre hen mod Røde og Herbert. Ser undrende på den fremmede.

C 142

Røde får øje på hende.

RØDE: Det er meine Frau.

HERBERT: So jung und schön.

RØDE: Og det er Herbert Schmidt.

AGNES: (sidelæns til Røde) Hvem er han, Lauritz?

RØDE: Han er tysk digter – og flygtning.

AGNES: Hvad skal han her i Korsbæk?

RØDE: Han skal foreløbig bo hos os..

AGNES: (rystet) Hos os??

RØDE: (gemytligt) Så er vi osse to til at bære kommoden.

Herbert ser uforstående ud. Han forstår jo ikke sproget.

C 143

Elisabeths stue.

Elisabeth bærer service ud i køkkenet. Dr. Hansen kommer ind med sin Cello. De har nok spist til middag sammen.

DR. HANSEN: Som det er har man ellers ikke meget lyst til at spille. Det bli'r værre og værre – Er det ikke mærkeligt, alt er galt.?

ELISABETH: Jo.

DR. HANSEN: Men de godtager det – politikerne – bladende – De inviterer vanviddet indenfor – Sådan som Hartvig Frisch siger det her. (smider en bog af Nævnte forfatter med titlen "Pest over Europa" på bordet.) Elisabeth tager den.

DR. HANSEN: (går op og ned ad gulvet – gestikulerer.) Det spreder sig – men ingen gør noget for at standse det. – De der søle bønderkarle på Algade – folk står og griner, når de kommer trampende med løftede ben – og synger om blod, faner og kamp. De er latterlige, siger obersten. Ingen vil sige de bærer rundt på pest-baciller. De tar' ikke noget alvorligt længere. Politikerne – aviserne – de er smittet alle sammen. De taler om pesten – krigen som noget uundgåeligt. Når krigen kommer – de er for længst holdt op med at sige, hvis krigen kommer. Ingen forsøger at forhindre det – for når den kommer, så foregår den jo et andet sted. Det er bare noget, der skal overstås. Det er nødvendigt – siger de næsten. – Det skal være galt før det bliver' godt. Det er ikke til at holde ud at høre på. Enhver er sig selv nærmest. Hva' rager pesten mig? Mig er der jo ingen der skyder på – sparker til – spærrer inde. Jeg har nok i mine egne problemer. Det er bare om at hygge sig så længe man ka' Stopper pludselig enetalen – Ser på Elisabeth.

DR. HANSEN: Elisabeth.?

ELISABETH: Ja..? Undskyld.

DR. HANSEN: Nej det er da mig, der undskylder. Jeg ku' jo ikke vide at...

ELISABETH: Jeg hørte slet ikke efter hvad De sagde. Kan De tilgive mig?

DR. HANSEN: Vil De gerne have, at jeg går?

ELISABETH: Nej, bare bliv. – Hvis De kan holde mig ud.

C 144 + C 145 Udgår.

C 146

Mads dagligstue.

Ingeborg er kommet hjem og har taget overtøjet af. Hun går ind i stuen. Mads ser op fra nogle papirer.

MADS: Hvor har du været?

INGEBORG: Jeg gik en tur – og du?

C 147

Hun går hen og sætter sig i sofaen.

MADS: Jeg plukkede en høne med Kristen.

INGEBORG: Om hvad dog?

MADS: Om noget – han er naiv – men det skal nok gå.

GUDRUN: Jeg sætter vand over til te.

MADS: Ja tak.

GUDRUN: Nå endelig.

MADS: Endelig hvad?

Gudrun går hen til vinduet.

GUDRUN: Nu bliver kommoden hentet.

C 149

POV Gudrun.

Ud af Varnæs port kommer Røde og Herbert med kommoden imellem sig. Agnes står med Herberts vadsæk og giver gode råd. Det lille selskab sætter sig i bevægelse.

C 150

Algade.

Den lille karavane på vej mod Branddammen, passerer de kendte huse. Herbert og Røde forrest med kommoden imellem sig, Agnes bag dem. Røde vender sig.

RØDE: Er du med, Agnes?

AGNES: Ja jeg går og tænker..

RØDE: På hvad?

AGNES: På at det er godt, vi har den feltseng..

SLUT.